

Šestý

Texas 1972

„Ještě kávu?“ zeptala se číšnice s úsměvem.

„Ano, děkuji,“ odpověděl Daniel a taky se usmál.

„Za půl hodiny tu končím, takže kdybys chtěl, tak...“

„Dobře,“ nenechal ji domluvit, „moc rád.“

„Sakra, kdyby jen věděla, že před pár měsíci jsem žil díky tomu, že jsem vybíral popelnice za podobným bistroem, asi by ji něco podobného nenapadlo.“

No, lidi se mění. Špinavá, smradlavá troska s mastnými vlasy ve starém kabátě a odrbaných montérkách se ani zdaleka nepodobala muži za stolem. Dnes by se Daniel nepoznal ani sám. Černé vlasy nakrátko ostříhané, upravené několikadenní strniště, tričko neznámé značky, rifle, turistický batoh, a hlavně pevná obuv. Jak sám říkal – „student na cestách“. To bylo ono.

A teď k tomu už i ženské, co si víc přát...

„Elen, dej ty zprávy nahlas,“ ozval se rozložitý chlapík z jednoho z boxů.

Žena za pultem protočila oči v sloup, ale hlasitost nakonec zvýšila.

„A nyní ke zprávě dne. Vrah médii přezdívaný *Řezník z El Campo* si připsal už pátou oběť.“

„*Kurva.*“

„Policistům se podařilo sérii čtyř vražd z posledního čtvrtletí spojit s půl roku starou vraždou drogového dealera z Freeportu.“

„*Kurva.*“

Daniel seděl hned naproti televizi. Ale záběry z různých míst činu nevnímal.

„Víc policejní mluvčí v rámci utajení případu neprozradil, podle jeho slov je ale vyšetřování na dobré cestě a toto spojení vneslo do případu nové zajímavé skutečnosti.“

Poslední větu Daniel zachytil už mezi dveřmi, v bistro po něm zůstala jen desetidolarovka a nedopitý šálek kávy, nic víc. Možná ještě zklamání jisté servírky, ale to bylo v tuhle chvíli něco, čím se rozhodně nehodlal rozptylovat. Přešel parkoviště a pomalým krokem se dal podél silnice na sever, i přes volné tempo se mu hůř dýchalo. Ale za to nemohlo teplo ani pohyb, tohle bylo jenom v jeho hlavě. Chvíli potom, co se mu povedlo zklidnit dech, už zdviženým palcem mával na auta mířící na sever. Přitom vedl zvláštní konverzaci.

Shon se nikdy nezdržoval, jako pokaždé šel rovnou k věci.

„**Viděl jsi to?**“ zeptal se Shon jakoby nic.

„*Ne.*“

„**Ale slyšel.**“

„*Ne.*“

„**Nelži.**“

„*Slyšel, a co?*“

„**Co myslíš?**“

„*Ne.*“

„**Ano.**“

„*Ne.*“

„**Ale ano. Já to chci.**“

„Ne.“

„Chci dalšího.“

„Ne!“ zařval naplno tentokrát do liduprázdna u silnice.

„Ano... *no tak, Dane,*“ říkal lísavý hlásek „*bude poslední.*“

„*To byl ten minule taky a ten před ním taky, vzpomínáš?*“

„*Právě že ne.*“

„*Já... já nemůžu.*“

„*Ale můžeš, naučili tě to. A naučili tě to moc dobře, vzpomínáš si přece.*“

„*To bylo jiný.*“

„*V čem?*“

„*To bylo ve válce. Byl to nepřítel.*“

„*Vždycky?*“

„*Vždycky ne,*“ přiznal a pohledem se zavrtal do země. Na nic z toho nebyl hrdý, ale Shon ho jinak nenechal ani chvíli v klidu. Možnosti, jak se Shona zbavit, tu byly, ale Daniel se některých už zřekl. Problém byl v tom, že jiných zase ne, ať se snažil sebevíc.

Nebylo moc věcí, kterých by se Daniel bál. Lidí bylo ještě méně. Vlastně jen dva, Kabar a Shon. Kdyby neměl Shona, nebyl by tu ani ten problém s Kabarem. Ten chlap se mu dostal pod kůži, ostatně jako všem nováčkům. Problém byl v tom, co se stalo potom. Daniel si většinu z toho pamatoval jen útržkovitě a rozmazaně. Převážná část ostrých vzpomínek nepatřila k těm hezkým. Na hrudi ho zastudily psí známky, jako vždy když vzpomínal.

***

K námořní pěchotě vstoupil hned po svých osmnáctých narozeninách v roce 1968, jiné východisko neviděl. Hlavně se dostat z domu. Otce nikdy nepoznal, matka sebe i jeho živila všelijak, za což ji hluboce nenáviděl. Bydlení na parkovišti v přívěsu se mu odjakživa zajídalo. Vždy se o sebe musel postarat sám, to se mu v armádě hodilo.

Základním výcvikem prošel jako jeden z nejlepších a nedlouho potom ho převedli do Vietnamu ke zvláštním jednotkám, čímž se mu splnil sen.

Jeho jednotce velel rotný Thomas Jansen. Hlavně kvůli němu si při navazujícím výcviku zvláštních jednotek sáhl na dno. Jansen byl známý pod přezdívkou Kabar, podle nože, se kterým uměl mistrně zacházet. A to chtěl naučit i ostatní, ale nikdo se jeho umění ani nepřiblížil. Tedy až na Daniela.

Tu první hodinu si pamatoval stále. Novácci nastoupení v kruhu kolem holohlavého čtyřicátníka s knírkem, který je přejížděl pohledem.

„Dobrovolník!“ štěkl knírač.

A Daniel udělal krok vpřed, s nožem to přece uměl, nebo si to do té chvíle aspoň myslel.

„No aspoň někdo z vás má koule, slečinky,“ řekl muž s jízlivým úsměvem.

Vedle nohy se Danielovi zabodl hozený nůž.

„Jméno?“

„Svobodník Daniel Hood, pane!“

„Dobře, Hoode, a teď mě bodni.“

„Pane?“

„Nečum jako tele na nová vrata a pohni se, nemáme na to celej den. Bodni!“ štěkl zase. „To je

rozkaz.“

Daniel zvedl nůž, instruktor byl o hlavu menší, tak metr sedmdesát, takže by to nemělo být těžké. A byl to rozkaz, takže je prckova směla, když u toho přijde k úrazu.

Pak to šlo hrozně rychle, tři kroky a bodnutí jako z učebnice. Prcek se dal do pohybu až v poslední chvíli. Problém byl v tom, že byl jako blesk. Daniel by přísahal, že ostří nože sklouzlo po blůze, ale byl to jen jeho pozdější dohad. Prcek ho levačkou chytil za zápěstí a trhnul ve směru Danielova pohybu. Loktem druhé ruky mu orazítkoval obličej, přehodil ho přes sebe, vykroutil mu z ruky nůž a s dopadem na zem mu přitiskl hrot ke krku. Vyražený dech, zhmožděné zápěstí a fialový monokl přes polovinu obličej. A vzhledem k nevolnostem provázející následující dny asi i lehčí otřes mozku. To bylo první setkání s Kabarem.

Další rok v armádě se nesl v duchu jedné akce za druhou s rotným Kabarem po boku, Daniel se stal jeho nejlepším žákem a jeho učitel si tuto výjimečnost plně uvědomoval. Všechno hezké ale jednou končí...

Ten den začal skvěle, dopis o úmrtí matky a zpráva o dědickém řízení letěla rovnou do koše. Danielovi to zvedlo náladu. Poslední pouto s minulostí se přetrhlo. V noci byla v plánu další akce, nic víc teď neexistovalo. Jak celá mise od výsadku až po vyzvednutí probíhala, nevěděl. Probral se až v nemocnici s neuvěřitelnou bolestí hlavy. Nevěděl za co, ale ještě vleže převzal bronzovou hvězdu. Podle všeho zachránil členům svého týmu život. Za tři týdny ho propustili, aby se pomalu zotavoval se svou jednotkou. Víc než jízva na hlavě mu nezůstalo. Nebo to tak aspoň vypadalo. Tehdy se poprvé objevil ten hlas v jeho hlavě. Shon, jak ho později sám Daniel pojmenoval, podle nápisu na krabičce jistých antidepresiv která mu předepsal doktor. Bylo to horší než bolest, kterou si matně vybavoval z noci, kdy byl raněn, mnohem horší. Shon ho nenechal spát, myslet, jíst, trénovat... Byl s ním pořád a nešlo se ho zbavit. Daniel se ho snažil utopit v chlastu, ale jako by to toho parchanta v jeho hlavě jen víc rozdráždilo. A Shon byl čím dál drzejší a drsnější.

Poprvé se více projevil při tréninku uchazečů o vstup do jednotky. Daniel stanul proti nováčkovi uprostřed kruhu pro boj zblízka. Už po výměně prvních úderů bylo jasné, že mladík proti němu je slibný adept. Danielovi se ale jako mnohem zkušenějšímu povedlo dostat uchazeče na zem a nasadit mu páku na koleno.

„Zlom mu ho!“

Něco mokře prasklo. Následoval bolestný řev plný utrpení.

Daniel pustil nohu prohnutou v kolenu na opačnou stranu a ohromeně sledoval svíjející se tělo. Tím uchazeč v armádě skončil.

Oficiální verze incidentu, byla nehoda při výcviku, dost mužů se za Daniela přimluvilo, a tak mohl v armádě zůstat. Dopadlo to ještě lépe, než by kdy čekal, dostal měsíční dovolenou.

Podle slov velícího důstojníka, „aby si to srovnal v hlavě“, když mu už fyzicky nic nechybí. Stalo se to ještě ten den, Daniel zrovna vylezl ze sprchy a jen v ručníku stál u skříňky, když za ním najednou někdo promluvil.

„Tady jsi skončil,“ zasyčel hlas.

Otočil se a pohlédl Kabarovi do studených očí. „Cože?“

„Říkám, že tady jsi skončil, tady v armádě,“ zněla chladná odpověď.

„Co to...“

„Drž hubu. Všichni víme, jak do sebe leješ všechno, co jen teče, a jak jsi po tom mimo. Od té doby, co ses vrátil z nemocnice, to už nejsi ty, mladej. Všichni jsme doufali, že se z toho dostaneš, ale já už tomu nevěřím. Hodně ses změnil.“

„Jsem pořád stejný, tak jste mě vycvičil,“ nechápal Daniel.

„Takhle teda rozhodně ne. Ten kluk z rána už asi nikdy nebude pořádně chodit, to jsem tě neučil.“

„Kdo vždycky mluvil o efektivní brutalitě?“

„V boji proti nepříteli,“ zabodl se do něj Kabar pohled. „Ty už začínáš být nebezpečnej všem okolo, a brzy budeš i sám sobě.“

„Proč do tebe ryje ten dědek?“

„Danieli, pomůžu ti, než uděláš něco ještě horšího. Už jsem takový případy viděl a nechci, aby ses stal jedním z nich.“ Položil Danielovi ruku na rameno.

„Blbost, jsem v pořádku,“ shodil ruku z ramene prudkou ranou.

To Kabara zaskočilo, nedokázal skrýt překvapený výraz.

„Danny, tohle přece nejsi ty...“

„Co si o sobě myslíš?“

„Nechte mě bejt kurva!“ zařval Daniel rudnoucí v obličeji.

„Promluvím s velitelem. Zním pár doktorů, co se snaží pomoci chlapům, jako jsi ty.“

„Nepotřebuješ pomoci!“

„Na nějaký čas si tě vezmou k sobě a dají tě zase dohromady.“

„Chce se tě zbavit!“

„Já pomoc nepotřebuju!“ zařval Daniel a zuřivě se ohnal nožem, který najednou držel v ruce. Když nad tím později přemýšlel, vůbec si neuvědomoval, že by ho vytrhl z opasku pověšeného přes dveře otevřené skříňky.

Kabar nestačil pořádně uskočit.

Po ostří nože stékala krev...

Daniel se upřeně díval na Kabara, ohromeně sledujícího pramínek krve stékající mu po předloktí.

„Doraz ho!“ zaduněl hlas v hlavě.

Ruka s nožem se mu klepala. „Já... já...“

Pravá ruka chytila zápěstí s nožem a trhla do strany, malíková hrana levačky se zasekla do krku. Daniel vytřeštil oči, nemohl dýchat a upustil nůž. Koleno do břicha. Loket do spánku. Zatmělo se mu před očima. Na zádech ucítil chladný kov skříňky. Pak série brutálních úderů do těla vedená s precizní přesností. Přes vlnu bolesti cítil, jak se pomalu sesouvá na zem.

„Tady jsi skončil,“ zazněl syčivý hlas. Na Kabarovi bylo znát, že přemáhá vztek. „K nám už nepatříš. Po té své dovolené,“ to slovo vyplivl, jako něco hnusného, z čeho se mu dělalo zle, „se už nevracej.“

Vše bylo rozmazané, ale Daniel cítil, jak se k němu Kabar sklání, na ohryzku ho zastudila špička jeho vlastního nože. „Pamatuj si, jestli někomu ublížíš, a já se to dovím, tak si tě najdu. Najdu si tě a zabiju,“ zavrčel.

Nůž zazvonil o podlahu.

„Tebe, Danny, jsem měl rád jako vlastního kluka. Teď jsem rád, že to tak není.“ Tohle v hlase Kabara nikdy neslyšel, byla to lítost. To bylo poslední, co mu blesklo hlavou, než ztratil vědomí.

Ani ne za týden skončil v armádě na vlastní žádost. „Propuštěn se ctí,“ stálo v papírech. Pak se vrátil domů... Domů? To bylo v armádě. Vrátil se do Států. Do Texasu. Do Free Portu.

***

„Tohohle.“

„Co?“ probral se z vlastních vzpomínek.

„To je on. Toho mi dáš.“

Pod koly zachrastil šterk krajnice. Šedozelený Chevrolet Bel Air. Konečně někdo zastavil. Od bistra ušel dobré dva kilometry, už si ani neuvědomoval, že ruku se zdviženým placem má pořád nataženou do silnice.

Daniel zaváhal. „*Já nemůžu.*“

„Ale no tak.“

„Ne.“

„Ano. Bude poslední.“

„Určitě?“

„Určitě.“

„Dobře, ale bude opravdu poslední.“

Došel ke dveřím spolujezdce a otevřel. Pohledem se srazil s pomněnkově modrýma očima muže za volantem.

„No to je dost, mladíku, už jsem si říkal, že pojedu dál,“ předvedl stříbrovlasý muž zářivý úsměv. „Kam míříte?“

„Na sever.“

„Jedu do Riverside. Může být?“

„Skvělé.“

„Tak honem, ať se hneme. Ten batoh si klidně dej dozadu.“

„A je náš.“

Daniel hodil batoh na zadní sedadlo a nasoukal se do auta. Řidič byl muž odhadem kolem šedesátky. Polobotky, hnědé plátěné kalhoty s koženým opaskem stahujícím lehce vystouplé břicho. Bílá košile a kulaté brýle s drátovou obroučkou celkově budily dojem milého dědy. Stříbrné vlasy učesané na pěšinku slova „milý děda“ ještě dvakrát podtrhly.

„Děkuju, že jste zastavil, stopuju tu už bůh ví jak dlouho,“ začal Daniel.

„Taky jsem v mládí sem tam jezdil stopem, tak jen vrátím, co jsem si vypůjčil,“ mávl rukou děda a usmál se.

Potom už Daniel neřekl ani slovo, jen starého pána po očku pozoroval.

„Šestý,“ zazněl v hlavě Shon.

Ani stařík neprojevil žádnou snahu pokračovat v konverzaci, a tak se za zvuku *Let Yourself Go* v podání Elvise Presleyho znějícího z rádia auto rozjelo.

Jak dlouho už jeli, Daniel netušil, prostě se jen díval z okýnka a mlčel. Z této bohulibé kratochvíle ho vytrhlo až rádio.

„Policie zveřejnila další informace k případu řezníka z El Campo.“ Daniel se rázem probral.

„Mluvčí potvrdil, souvislost půl roku staré vraždy drogového dealera z Free Portu se sérií čtyř

vražd v okolí města El Campo.“ Daniel zbledl.

„Kurva.“

Svět jako by najednou zpomalil.

***

Návrat do států nebyl ze začátku tak strašný, ale časem se změnil v noční můru.

Za vybrané služné a úspory si najal jednopokojový byt a sehnal práci v docích. Všechno by šlo skvěle, nebýt Shona. Bolesti hlavy a migréna s nevolností mu nedovolily pořádně fungovat. Těch prášků, co zkusil...

Nic nezabíralo, byly dny kdy ani nemohl vstát z postele. O práci přišel, na nájem neměl.

Přestěhoval se do nejlevnější a nejspinavější ubytovny pro dělníky. Na práci čekal během svých „lepší“ dní u budovy Správy přístavních skladišť. Tam spolu s hrstkou živořících existencí doufal, že si ho někdo vybere na vykládku lodi. Peníze na ruku hned po práci. No peníze, vlastně spíš almužna.

Během „horších dní“ se svíjel v bolestech na plesnivé proleželé matraci.

Jednou se svěřil se svým problémem, jistému Manymu, mezi dělníky přezdívanému Párátko pro jeho neuvěřitelně hubenou postavu. Ten mu poradil, že na bolest by měl zkusit „něco pořádného“, jak to tehdy nazval.

„Kurva, já už zkusil všechno,“ procedil Daniel skrze bolesti zatnuté zuby.

„Ne, ne, my si nerozumíme, kámo.“ Many se rozhlídl po okolí spikleneckým pohledem.

„Znám jednoho chlápka a ten by ti mohl pomoci. Má něco, co tě vystřelí až do vesmíru.“

Předvedl zkažený, děravý úsměv a mrkl šilhajícím okem.

„Co tím myslíš?“

„No přece,“ naklonil se k němu Many důvěrně, „heroin brácho,“ zašeptal.

Tuhle možnost Daniel okamžitě a definitivně zavrhl, jen aby se k ní za dva dny plné bolesti vrátil a využil ji.

Many ho vzal za chlápka, kterého v docích znali jako „Slizouna“ Luise. Ten pak Daniela provázel po celou dobu jeho závislosti.

Bolesti hlavy po dávce zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. Bohužel finanční náklady na nový Danielův lék se prakticky rovnaly jeho výdělku. Pomalu, ale jistě se začínal ztrácet před očima. Nezbyvalo už ani na ubytovnu, takže stále častěji spal na ulici a vyjídal zbytky z popelnic za jedním přístavním bistro. Získat práci pro něj bylo čím dál tím těžší, a peníze na lék už potom nestačily...

„To je málo mladej,“ zamračil se Luis.

„Já víc nemám.“

„To mě nezajímá. Když nemáš prachy, tak se ztrat’.“

„Ale já to potřebuju. Aspoň trochu, já ty peníze seženu.“

„Řekl jsem ti zmiz, než ti pomůžu,“ zapraskal dealer klouby na rukou.

„Prosím,“ žadonil Daniel.

„Nerozuměls?!“ zařval na něj Luis a vypálil mu jednu do břicha.

Mladík se zlomil v pase a padl na všechny čtyři. Zvracel by, kdyby měl co. Potřeboval pár hlubokých nádechů, než se zase dokázal postavit.

„Sráči jeden!“ ohnal se po něm zase Luis.

Ten pohyb byl automatický, čistě instinktivní a milionkrát nacvičený. Levým předloktím zablokoval ránu mířící na spánek a pravým zvedákem poslal dealera mezi popelnice. Ten se ale s překvapivou rychlostí zvedal.

„Zabiju tě, ty hajzle,“ vyplivl Luis krvavou slinu, vytáhl z kapsy nůž a pokusil se Daniela bodnout.

Zachycení zápěstí s nožem, úder na solar, zkroucení ruky za záda a odzbrojení. Ruka přes ústa.

Dvakrát bodnout do ledvin.

Hlavou trhnout vzhůru a odhalit krk.

Podříznout.

Svíjející se tělo odtáhnout z dohledu.

To všechno proběhlo během okamžiku. Daniel se probral v podřepu za popelnicemi nad chladnoucím tělem, v ruce stále svíral nůž, pod Luisem se rozlévala krvavá kaluž. Všechny pohyby, které až do tohoto okamžiku udělal, byly jako z příručky pro výcvik zvláštních jednotek. Vše proběhlo rychle, čistě a tiše. Dokonalá ukázka svalové paměti.

Prošacoval mrtvole kapsy. Pouzdro s jeho lékem bylo v náprsní kapse, v kapse kalhot byla rulička peněz, velikostí se blížící pěsti. Oboje vrazil do kapes. Nůž otřel o kalhoty mrtvolky a zastrčil zezadu za opasek. Pak se klidným krokem vydal pryč.

***

„Kam ten svět spěje,“ povzdechl si starý pán. Daniel neřekl ani slovo, jenom nepřítomně zavrtěl hlavou. Vzpomínky nešlo zastavit.

***

Šel bez mála hodinu, aby co nejvíc zvětšil vzdálenost mezi sebou a mrtvým. Nikde na svém ošuntělém oblečení nenašel žádné stopy krve, takže se odhodlal k přespaní v motelu. Muž na recepci si ho podezřívavě měřil, ale když mu Daniel po pultu postrčil jednu z bankovek z balíčku, co měl teď v kapse, na nic se neptal a přisunul mu klíče.

Pokoj nevalné kvality ho nezajímal, potřeboval sprchu. Tam strávil snad hodinu. Dřel se starou houbou až do krve a spotřeboval všechny šampon a mýdlo, které v koupelně byly. To, co udělal, ho ohromilo. Nejvíc ho překvapilo, jak to pro něj vše bylo prosté, všechny pohyby byly čistě automatické.

„Zabil jsem člověka... A pak jsem prostě došel až sem a pronajal si pokoj, jako by se nic nedělo. Co to se mnou je? Musím se přihlásit na policii, byla to sebeobrana. Nemůžu za to.“

„Myslíš si, že oni to pochopí?“ ozval se Shon.

„Pochopí, musí...“

„Ale co on?“

„Drž hubu Shone!“ vykřikl a udeřil pěstí do zdi.

„Co Kabar?“

Danielovi se začaly třást ruce.

„Nenajde mě. Ne tady.“

„Tady NE, rozumíš!“ vykřikl a promnul si spánky. „Nemá jak...“ dodal s úsměvem.

Konečně se mu zdálo, že se mozek rozběhl naplno.

„Shrňme si to,“ prohlásil Daniel čelem do prázdného pokoje.

„Kabar by měl být pořád ve Vietnamu, ale i kdyby už nebyl, nemá jak mě najít. Hledat v celých Státech nemůže, i kdyby se mu nějak povedlo zjistit, že jsem v Texasu, dál se nedostane.“

„**Dobře,**“ přitakal Shon. „**Co policie?**“

„*Ta se taky nikam nedostane, Luise mohl zabít kterýkoliv z jeho zákazníků, mě nikdo z nich nezná, takže tudy cesta nepovede.*“

„**Co Many?**“

„*Manyho našli před dvěma týdny ležet mezi kontejnery, předávkoval se. Nuž jsem odnesl a jinak mě s tím nic nespojuje. Tak jako tak zítra radši odjedu z města,*“ uzavřel to Daniel.

„**Výborně,**“ zavrnl Shon.

Ráno se vzbudil odpočatý jako už dlouho ne, bolest hlavy nikde, cítil se jako znovuzrozený. Když opouštěl motel, všiml si pouzdra se svým lékem, leželo na nočním stolku.

„*Zvláštní, včera jsem si na něj ani nevzpomněl,*“ pomyslel si. Pouzdýrko pak cestou na nádraží hodil do kontejneru. Nějak necítil, že by ho ještě potřeboval, byl to zvláštní pocit.

Konečně klid. Dlouho se mu to nestalo, ale dnes cítil, jak dokáže myslet a plánovat dopředu. Po nákupu oblečení v second handu a následné návštěvě holičství by v něm muže, jakým býval ještě včera, hledal jen málokdo. Moc si toho nenechal. S minulostí ho pojily už jen psí známky, s nimiž se prostě nedokázal rozloučit. A na včerejší den mu zbyla památka v podobě paklíku bankovek a nože. Byl to už dost starý kousek, ale bylo vidět, že se o něj Luis dobře staral. Stále ostrý jako břitva, z kvalitní oceli, legendární značka Solingen.

Na nádraží se vůbec nerozmýšlel, nasedl do prvního autobusu, který odjížděl z města.

Konečná stanice: El Campo.

***

„Policii se všech pět vražd povedlo propojit hlavně díky tvrdé a neúnavné práci. Vraha podle našich informací prozradil jeho modus operandi, tedy způsob provedení činu. Do případu už se zapojila i FBI a vojenští vyšetřovatelé, jelikož vše nasvědčuje tomu, že pachatel má zkušenosti nabyté službou v armádě. Jeden z policistů se nechal slyšet, že pachatelem by měl být běloch v rozmezí dvaceti až padesáti let, který velmi pravděpodobně prošel vojenskou službou. Víc z důvodu probíhajícího vyšetřování policie zatím tají.“

„*Kurva. Do prdele. Kurva.*“ V Danielovi by se v tu chvíli krve nedořezal.

„Mladíku, jste v pořádku?“ zeptal se starý pán soucitně.

„*Nemůže mě najít. Ne. Ne tady,*“ uklidňoval se.

„Vůbec nevypadáte dobře. Otevřete si okénko. Nebo mám radši na chvíli zastavit?“

„Ne to, to nic,“ zhluboka vydechl Daniel. „Nic to není, jenom se mi nějak zatočila hlava, sem tam se mi to stane,“ zkusil bezstarostný tón.

„Jste si jistý, že nemám aspoň na chvíli zastavit?“

„Ne, to je v pořádku, děkuji pane...“

„Benjamin Arron Miller,“ usmál se děda.

„Daniel Hood, pane, velmi mne těší.“

Normálně se pravým jménem nikdy nepředstavoval, ale vzhledem k tomu, jak měl muž za volantem skončit, bylo to celkem jedno.

„Kde jsi sloužil, Danieli?“ zeptal se děda s pohledem upřeným na silnici.

„Jak víte...“

„Pší známky, mladej, já už je hezkých pár let nenosím, ale kdysi jsem si s nima taky vždycky hrál, když jsem nad něčím dumal,“ nasadil děda vševědoucí úsměv.

„*Kurva, na to musím dávat pozor, zvlášť teď,*“ napomenul se v duchu Daniel.

„Vietnam, pane.“

„Hmm,“ pokýval uznale hlavou. „Já sloužil ještě v Evropě, ale to už je zatraceně dávno.

Možná jsem moc zvědavý, ale proč?“

„Co proč?“ nechápal Daniel.

„No proč jsi vstoupil do armády? Zkusím hádat. Rodinná tradice?“

„Ne, to vůbec ne,“ zakroutil hlavou. „Vlastně ani sám nevím, nějak jsem měl pocit, že to je správná volba. Vy jste z vojenské rodiny?“ zeptal se bezelstně.

Vlna smíchu, které starý pán propadl, byla nakažlivá a Daniel se začal smát taky, i když nevěděl proč.

„Promiň, hochu, ale dodnes si pamatuji na otcův výraz, když jsem mu oznámil, že jsem narukoval. Všichni v mojí rodině byli rozhodně proti válce,“ zasmál se zase. „Bylo to ve čtyřicátém roce, chvíli po mých třicátých narozeninách.“

„Takže jste nastoupil ještě před útokem na Pearl Harbor?“

„Ano, už v té době sem prosakovaly zvěsti o tom, co se děje v Evropě a já usoudil, že je jen otázka času, než se to dotkne i nás. K vojenské rodině se ta moje ani nepřiblížila, všichni jsme byli přes medicínu. Měl jsem tehdy místo na jedné klinice v Dallasu, a tak si asi dovedeš představit, jak se na mě doma tvářili. Otec byl zarytý pacifista a samo sebou taky lékař, vlastně jsme spolu už potom nepromluvili.“

„Vůbec?“

„Pokud nepočítáš těch pár vět, co jsem pronesl nad jeho rakví, tak vůbec.“

„Takže vy nemáte rodinu?“

„Míval jsem psa, ale to už je taky nějaký ten rok zpátky.“

„A nelitujete toho někdy?“

„Víš, chlapče, vzhledem k tomu, že jsem byl lékař, tak jsem toho moc nevybojoval, já šel životy zachraňovat. I když ne vždy se mi to povedlo,“ povzdechl si.

„Viděl jsem věci, co bych rád zapomněl, často se mi o nich zdá, ale ne nelituji toho. Když si vezmu, kolik kluků se díky mně vrátilo domů...“. Bylo vidět, jak se mu v hlavě honí vzpomínky a na chvíli se odmlčel.

„Ne, nelituji, vlastně mi to otevřelo cestu dál. Po válce jsem začal jezdit po světě s jednou lékařskou nadací a nevěřil bys, jak se mi hodilo, že jsem byl předtím v armádě.“

„Kde všude jste byl?“ chtěl vědět Daniel, který teď hltal každé slovo.

Stařík prolomil ledy.

„Ve zkratce? Jižní Amerika, Asie, ale hlavně v Africe, byla to docela divoká doba, když na to tak vzpomínám. Domů jsem se vrátil až v roce padesát šest.“

„Muselo to být úžasné projet tolik zemí.“

„Věř mi, že moc hezkého jsem z nich neviděl. Vrátil jsem se bohatší o zkušenosti a chudší o iluze,“ uzavřel děda.

„A co ty, Danieli?“ převedl téma jinam. „Máš rodinu?“

„Ne. Měl jsem matku, ale ta zemřela mezitím, co jsem byl pryč, nikdy jsme si moc nerozuměli.“

„Chápu. A čím se teď živíš, chlapče?“

„Vlastně jsem si vybral služné a hodlám trochu poznávat. Možná bych i rád zkusil nějakou školu.“

„Hmm... to je dobře,“ pokýval starý pán hlavou.

„Víš, Danieli, už dlouho jsem si s nikým takhle nezavzpomínal, a navíc musím říct, že jsi opravdu sympatický mladík a já bych tě rád pozval na skleničku. Teda pokud ti to nevadí, mám dnes nějak chuť vyprávět,“ dodal poněkud nesměle.

„Jako někam v Riverside?“

„*Sakra, neměl by mě s ním nikdo vidět... do prdele.*“

„No, to snad radši ne, abych někde vysedával po barech, na to mě moc neužije,“ ušklíbl se děda. „Ale mám dům kus za městem, pokoj pro hosty sice pomalu začíná připomínat skladiště, ale ta postel se tam najde, pokud bys měl zájem zůstat přes noc. Ráno bych tě odvezl do města a odtud bys pokračoval dál svou cestou.“

„Dobře moc rád,“ vypálil Daniel možná až příliš rychle.

Další cesta rychle ubíhala, Daniel si s mužem za volantem opravdu padl do noty. Služba v armádě, absence rodiny, bylo si o čem povídat. Děda měl z mladíka takovou radost, že mu nabídl, aby u něj zůstal celý víkend. „Dneska je pátek, v nemocnici mám být až v pondělí a co bych tak sám doma dělal? No ne?“

„Uvidíme,“ odpověděl Daniel diplomaticky, protože nechtěl nabídku hned zavrhnout ani přijmout.

Jako kulisa tohoto bezstarostného rozhovoru probíhal i dialog v Danielově hlavě. Od první vraždy se Shon ukázal jako mistr v plánování.

„Bydlí sám a za městem.“

„Uvidíme, jestli má sousedy, musíme na ně dát pozor, Shone.“

„Správně, Danieli.“

„Rodinu nemá, víkend plánoval strávit sám doma.“

„Nikdo ho až do pondělí nemá důvod hledat.“

„To jsou víc než dva dny, i kdyby ho v pondělí našli, než zalarmují policii...“

„Budeme z Texasu pryč.“

„Ano.“

„Výborně.“

Když projížděli Riversice, byl Daniel tak napresovaný do sedadla, že ho v autě snad ani nemohlo být vidět.

„Nebylo by dobré, kdyby si mě tu někdo všiml.“

„Přesně tak, Danieli,“ přitakal Shon.

***

El Campo, to byl další milník v Danielově dosavadním životě. Už od pohledu to bylo typické americké městečko v rozkvětu. Sehnat práci v jedné z fabrik na periferii nebylo vůbec těžké. Bydlení na ubytovně znal, i když tady to bylo jiné. Firemní ubytovna byla fungl nová a doslova zářila čistotou.

Bolesti hlavy zmizely, ze Shona se stal docela příjemný společník a rádce, na drogy si Daniel ani nevzpomněl. Tato čarovná utopie trvala asi dva měsíce. Pak se bolest hlavy zase přihlásila, naštěstí Shon pohotově nabídl řešení.

„Co ti pomohlo posledně, Danny?“

„Já nevím. Samo to nějak pominulo.“

„Ne, ne, něco bylo jinak. Přemýšlej, co jsi udělal?“

„Nevím.“

„Nevíš? A co Luis?“

„Nemluv o tom. Tohle ne!“

„No jak myslíš, Danieli. Ale ulevilo by se ti, věř mi.“

Jednou v noci, když už se bolest nedala vydržet, se šel Daniel projít. Dělával to tak často. Rozdíl byl v tom, že normálně si s sebou nebral nuž. Sedl si na jednu lavičku na okraji parku přímo naproti baru a čekal. Bolest tou dobou už byla zase skoro na vrcholu, a tak se po dlouhém naléhání rozhodl poslechnout Shona. Příležitost přišla sama od sebe. Muž jdoucí vrávoravou chůzí ho požádal o oheň. Daniel mu připálil. Chlápek kývnutím poděkoval a pokračoval dál. Udělal dva kroky, než mu dlaň překryla ústa. Dvě bodnutí do zad, podříznutí, tělo odtáhnout za lavičku. Rychle a čistě. Bolest rázem zmizela.

„Náš druhý. Výborně,“ pochválil ho Shon.

Tak Daniel našel nový lék.

Druhá vražda přinesla další změnu. Plánování. Od teď už vše pečlivě promýšlel a taky konzultoval. S kým jiným než se Shonem.

Třetí byl ranní běžec v dalším parku. Daniel se sem po noční směně chodil projít před ulehnutím, bylo to sice trochu z ruky, ale to bylo jedině dobře.

„Nikde nikdo, ještě skoro tma,“ řekl Shon

„Stále stejná trasa.“ dodal Daniel.

„Dobře.“

Několik dní se s mužem v šustřákové bundě a kraťasech míjel, až jednoho dne Daniel zaútočil. Tělo svalil do příkopu u cesty.

„Třetí,“ zatetelil se hlas v hlavě blahem.

Noční hlídač během obchůzky stavebního areálu.

„Bude tma, kromě něj tam nikdo nebude.“

„Přijdou ho vystřídat až ráno, do té doby času dost. Ten už je náš, Danny.“

Pracovní náplní muže v tmavé uniformě bylo jednou dvakrát za hodinu obejít plot. Nic víc, nic míň. Zbytek pracovní doby byl zalezlý v něčem, co připomínalo zahradní domek, kam někdo pro zvýšení pohodlí natáhl elektřinu.

Rozespálý muž si Daniela stojícího ve stínu ani nevšiml.

„Čtvrtý.“

Mechanik pracující v opravně dlouho do noci.

„Pátý.“

Vlna strachu šířící se městem začala být Danielovi značně nepříjemná. Bylo na čase se pohnout dál. Shon souhlasil. V práci dal výpověď, a jak se objevil, tak také zmizel.

„Kam ted', Shone?“

„Na sever?“

„Dobře tak na sever.“

***

„Tááák, jsme tady,“ vydechl starý pán a zastavil.

Daniel se zase probral z myšlenek.

„Danieli, vyndej prosím z kufru ty dvě přepravky. Já zatím otevřu dveře,“ vyskočil děda čiperně z auta.

Byly asi dvě míle za městem, kolem nic než holá pláň.

„Dobře,“ pomyslel si Daniel. „Dobře,“ řekl nahlas.

Patrový dřevěný dům pamatoval lepší časy, ale i tak bylo znát, že se o něj někdo stará. Barva byla sice oprýskaná, ale střecha vypadala docela zachovale a okna byla podle všeho nová.

Vedle domu stála dřevěná kůlna, podle všeho sloužící jako garáž.

Daniel vzal batoh, vyndal z kufru dvě dřevěné přepravky, zabouchl dveře a vydal se k domu.

„**Uděláš to hned?**“

„Hned ne.“

„**Co tělo? Až ho najdou, dojde jim to, nebude to hned, ale dojde jim, že jsme tu byli.**“

„Dům zapálíme, je to dost daleko od města. Než si někdo všimne, že hoří, bude pozdě. Nebude žádné tělo.“

„**Výborně, Danieli.**“

V předsíni už stál starý pán. „Neostýchej se chlapče,“ usmál se. „Kuchyně je hned tady doleva. Ty věci dej prosím tě na stůl.“

Už na prahu na Daniela dýchnula padesátá léta. Zařízení bylo strohé, ale vše tu ladilo.

Nábytek byl hlavně z bytelného tmavého dřeva.

„Sedni si, hned nám donesu něco k pití,“ zmizel stařík v jednom z pokojů.

„Doufám, že piješ whisky, nic jiného tu nemám,“ bylo slyšet vrzání pantů otvírané skříně.

„No tady to je,“ objevil se zase v kuchyni se zářícím úsměvem. „Ale sedni si už. Hned najdu skleničky.“ Otevřel jednu ze skříněk nad dřezem.

„Návštěvu jsem neměl, ani nepamatuju, tak mě musíš omluvit. Co něco k jídlu? Jsou to teda jen ty nemocniční blafy, co si vozím domů, ale docela jsem se spřátelil s kuchařkou, tak to není špatný,“ šibalsky zamrkal.

„To je v pořádku, byl jsem zvyklý na armádní přídělky,“ snažil se Daniel uklidnit rozržitého muže.

„To je fakt,“ kývl hlavou. „Ale to bych tu pro tebe měl něco speciálního,“ Otevřel skříňku pod dřezem a vyndal plechovou pikslu. S mumláním ji otevřel a obsah ukázal Danielovi. „Dáš si?“

„Ehm ne, děkuji,“ polkl s pohledem na žlutobílou moučku uvnitř.

„Tohle je pravá armádní limonáda v prášku, za našich časů jsme to fasovali, tuhle jsem ukořistil v jednom armádním výprodeji,“ dodal pyšně.

„Já už se s ní setkal,“ přikývl mladík.

„Vážně?“ Úsměv zmizel. „Sakra, já myslel, že už se ani nesmí používat. Ach jo...“ povzdychl si děda. „To jsi mě celkem dostal, hochu. Doufal jsem, že si naběhneš. Větší sračku jsi v životě nepil,“ usmál se zase.

„To teda ne,“ oplatil mu úsměv Daniel. „My ji používali spíš na čištění, moc hezky běhla linoleum.“

„Proč myslíš, že ji mám ve skřínce pod dřezem?“ posunul si děda brýle na nose a začal se smát.

„Ale to pití jistě... no skleničky jsou ehm... tady, jistě... Led?“ rozjel se zase děda.

„Ano, děkuji,“ přikývl tázaný.

„To je dobře, chlapče.“ Děda silou otevřel dvířka mrazáku. Za chvíli Danielovi podával sklenku. „Tak na zdraví,“ usmál se srdečně.

Dlouho spolu mluvili. Děda se hodně zajímal o to, jak to teď vypadá v armádě a jak to chodí ve Vietnamu. Sám z rukávu sypal své vlastní vojenské zážitky a historky. Společně se smáli, pili, vzpomínali na svoji službu a stejně tak na padlé kamarády. Danielovi byl děda chtě nechtě hrozně sympatický. Škoda že už se rozhodl, jak ten večer skončí.

„No a tak jsem přešel na dětské oddělení,“ máchl děda rukou. „Je to tam lepší, děti jsou mnohem lepší pacienti než dospělí.“

Daniel jen vědoucně pokýval hlavou, nečekal, že se večer takhle protáhne. Alkohol mu dost rychle stoupal do hlavy. „Musím si odskočit,“ zvedl se od stolu.

„Koupelna je vzadu na konci chodby,“ hodil zase rukou děda.

Daniel se nejistým krokem vydal z kuchyně do koupelny. Batoh si nesl v ruce s sebou. Když si myl ruce, ledovou vodou si opláchl obličej.

„Teda,“ zabručel při pohledu do zrcadla. Pohled měl skelný, hlava se mu motala a v obličejí převládala červená barva.

„No to pití už asi stačilo.“

„**To bych řekl,**“ ozval se Shon. „**Kdy už to uděláš?**“

„Víš, Shone, já... ten chlap je dětskej doktor, dělá v nemocnici a...“

„A co?“

„No já... nebylo by lepší najít někoho jinýho?“ zkusil to.

„**Blázníš? Taková příležitost! Na míle daleko není ani noha. Máš jak se zbavit těla, tohle je přímo do-ko-na-lé,**“ hláskoval důrazně. „**Nikdo se to nedoví. Nikoho ani nenapadne, že jsme to byli my.**“

„Shone...“

„**Slíbils mi ho!**“ zaduněl hlas. Daniel měl pocit, že mu praskne lebka.

Hlavou projela rychlá a intenzivní vlna bolesti. Musel se chytit umyvadla, aby se nesesunul na zem.

„Dobře, dobře, máš pravdu. Udělám to.“

„**Dobře, už je náš, Danieli. Náš šestý.**“

Z očí co teď viděl v zrcadle, šel strach. „Ano. Udělám to.“

Ze dna batohu vyndal nůž a ze zadu si ho zastrčil za opasek. Otevřel dveře a nejistým krokem se vracel zpět do kuchyně.

Děda se k němu otočil od dřezu. „Je ti dobře, chlapče?“

„No, popravdě nic moc. Nejsem na pití moc zvyklý,“ odložil Daniel batoh vedle futer a

posadil se zpátky na židli.

„S tím pitím musíme brzdit, dáme si poslední sklenku a půjdeme spát. Zítra je taky den. Co ty na to?“ Zase ten zářivý úsměv.

„No, jednu snad ještě snesu,“ přesvědčil Daniel sám sebe.

„To je přístup,“ přistála před ním sklenička.

S ťuknutím je oba naráz vyprázdnili.

„Tak ta už byla navíc,“ sesunul se Daniel na židli.

„Uff... to mi povídej, normálně skoro nepiju, dneska jsme se teda rozjeli, co?“ zachichotal se děda rošťácky, s jeho vizáží to působilo hrozně nepřírozně.

„Ukážu ti, kde budeš spát, moment.“ S těmi slovy děda sebral prázdné skleničky a otočil se ke dřezu.

„*Ted*.“ Daniel se pomalu a tiše jako stín zvedl. Ve spáncích mu tepalo, hlava se točila. Viděl nějak rozmazaně.

„*Blbý pití*.“

První krok.

Šel hrozně ztěžka, hlavou mu blesklo, že se hýbe pomalu, jako by byl celý zalitý hustým sirupem. Nohy pomalu necítil.

„*Zasraný pití*,“ řekl si, když se mu podlomila kolena a padl na podlahu.

Děda se otočil od dřezu.

„No, už jsem myslel, že na zemi skončím já,“ rozřehtal se. „Ty jsi mi dal.“ Přikročil blíž.

Daniel cítil, jak ho brní nohy, nemohl jimi vůbec hnout. Ruce na tom nebyly o moc líp. Zrak se čím dál tím víc rozplýval, hlava se točila, v uších šumělo.

„Víš, ty jsi opravdu velmi sympatický mladík. Dlouho jsem si s nikým takhle nepopovídal. Nikdy jsem neměl pocit, že bych měl s někým tak moc společného jako s tebou. Za těch pár hodin jsi mi opravdu přirostl k srdci. To musím uznat,“ povzdychl děda.

Přes brnicí rty se Daniel snažil promluvit. „Co se to...“

„To nic, neboj se. Všechno bude v pořádku,“ usmál se starý muž soucitně.

„Víš, to ta válka.“ Sedl si nad Daniela na židli.

„*Co to kurva? Do prdele, Shone udělej něco!*“ Shon neodpovídal a Daniel začínal propadat panice.

„Víš, i já jsem si z války přivezl zranění, ale není vidět... je to v hlavě. To je bohužel asi jediný rozdíl mezi námi,“ dodal zklamaně.

Z posledních sil se Danielovi povedlo nahmátnout pod tělem nůž a pomalým pohybem ho vytáhnout zpoza opasku. Děda to všechno nehnutě pozoroval. Ruka s nožem se pomalu snažila zvednout. Danielovi na čele vyrazil pot jako při největší námaze, ale dál to nešlo.

Čepel zazvonila o podlahu. Očima koukal do stropu a nemohl se vůbec hnout.

„Led, co jsem ti dával, byl, abych tak řekl speciální. Vydržel jsi hodně. Popravdě si myslím, že máš nějakou zkušenost s drogami nebo třeba s morfiem, jinak už bys dávno ležel.“

Normálně to takhle nedělám, ale na tebe jsem si už netroufnul. Víš, i já stárnu,“ povzdychl si.

„Kdybych tě tak jen mohl nechat jít... jenže ty jsi až moc dokonalý. Chápeš? Žádná rodina.“

Žádní přátelé ani známí, jen ty sám na cestách... Nešlo to. Kdyby ses nechal zavést jen do města, všechno by bylo jinak.“ Odmlčel se, bylo slyšet, že vstal ze židle.

Naklonil se nad ležícího paralyzovaného Daniela, který zažívat pocit té nejstrašnější bezmoci, jakou kdy poznal.

„Moc mě to mrzí, Danieli. Slibuji, že to nebude bolet.“ Zase smutně pokýval hlavou a zavřel oči.

Když je otevřel, byl v nich jasně vidět chlad, Daniel měl pocit, že ho jen ten pohled rozklepal zimou.

„Teď jsi můj, jenom můj,“ pronesl s dravčím úsměvem hyzdícím tu starou, milou tvář.

„Šestý... Hmm... Ano, ano, tak to bude,“ usmál se.

„Dvacátý šestý,“ slyšel Daniel, než ztratil vědomí a propadl se do temnoty.